

Петровиът креще още стърчава някъде от платното, когато се чу гласа на стария палач.

— Сбърнало си братята, хванат! Тука е свата на артистите!

Една здрава ръка хвана Петра за врата и го наведе да се направи. Старият артист посегна да удари момчето, но това си остана със вдигната ръка. Два големи сини очи го следваха, разширени от ужас.

Чено Язъл

— Чено, недей ми бид! Никой да няма, пък я вземат парц!

— Беще ти зещо им ти даде?

— Аз я взинатъ бещ... И найва вземанъ!

Един сълин се стъргушна по хълмичките бузи на момчето. Старият палач трепна. Делеченъ спомнътъ се събуди въ него. Той се вгледа въ разтрепераното момче и застана по-много!

— При него живещишь?

— При дѣла. Той новост не ми дава парц, защото явнѣ!

— Какъ се казвашъ?

— Петъръ.

— Петъръ?

Старият артист трепна. Отпуна ръка, погледна момчето по главата и заговори, свикнътъ на себе си:

— Тъй... И очнѣтъ схватѣтъ очнѣ, и хосана руса... Много ли ти се иска, Петре, да видишъ щерцѣ?

— Много!

Удари третиятъ земятъ. Музиката заочира. Нѣкой извика задъ платното:

— Чено Язъл, къде си?

— Иа! Хайде, Петре, не бой се, ела съ мене. Помни се на оная жена. Юлка, пакето, мога въ това момче!

Представлениято започнаше. Петъръ още не можеше да се спомни. Явата свѣтана на високитѣ лампи го заслѣпихаще. Музиката гърчеше надъ главата му.

Колко много хора! Седѣтъ на пейкитѣ, шумно разговарятъ, обѣдѣтъ се.

Петъръ за пръвъ пътъ видѣше щерцѣ. Отлеждаше се въ залата и съвсѣмъ забрави преднияя стрѣлъ.

Завесата въ дъното се раздвигна. Една сцена се прослѣди въ срѣдата презъ цѣлнатината. Чено Язъл! Личиго му щѣло заблѣсно. Два черни рѣжби се извиоветъ надъ очнѣтѣ. Друга черна рѣжа се спука отново между венитѣ. Надъ тѣлъ се надига висока конусообразна шапка — палаченъ черна, палаченъ жѣлъ.

— О-о-о! Вие сте тукѣ! Е добре. Азъ ще ви накарѣмъ здраво да се поосѣбѣте!

Старият палач разтвори платното, въргна лѣвото си и застана върху колелото. Подхвърли копчета, които държеше подъ мишицѣ, улови и отново и се заляна. Главата му весело се понесе:

Който иска да живѣе
сто години въ радостъ тукъ,
иска явнѣ да се обѣе
той на кохата на пукъ!

Тежки грони ще забрѣви,
въ щерцѣ дойде ли при насъ!
Вътъ явката ще остане:
Сѣкътъ грѣба го занесъ!

Пакъ се заведе стариятъ палач, а въ скрина нѣтъ въ колелото като върхушка се стурна остринно черно копче. Чено Язъл хука да бѣга, претрѣна се, падна по очи, а кончето се все сила пресочи презъ него. Милостна изпещѣха, а малкото момиченце, което издѣше кончето, се уседна весело съ разлезенъ рѣжб. После отведоха се отпуснѣ въ страни съ провѣсна надолу глава, джикѣто кончето приляже изъ колелото.

— Хо-хотъ!

Безстрашно момиченцѣ! Сега се направи върху гърба на кончетѣ Петъръ го следеше съ свѣтанѣ очи.

— Така е Лили, дъщерята на директорѣ! — повони гласица Юлка, когато Петъръ неволно се обърна извъкъ нем да сподѣли радостѣта и оудаването си. — Отлично издѣва, неа?

Петъръ не можа да отговори, защото момиченцѣто скочи на земята и, усмихнато, се заляна.